

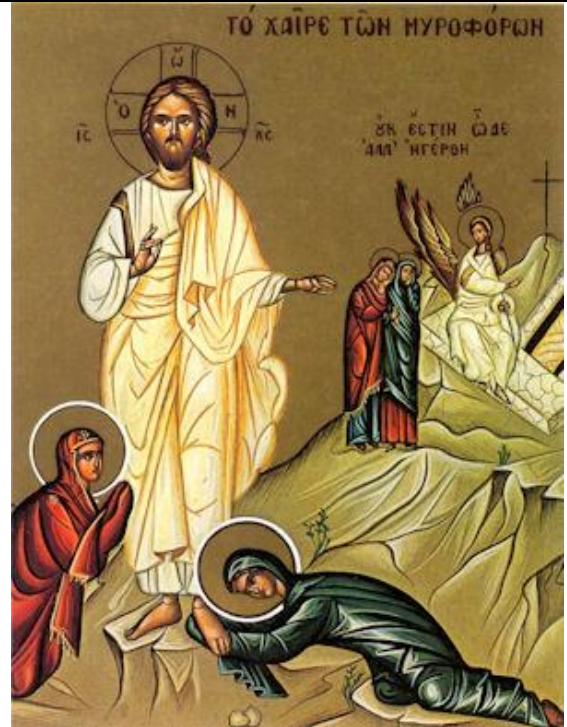
Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

Жінки Мирносиці

The Myrrhbearing Women

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Кураш
kutash@unicorne.org

«І поглянувши, побачили, що відкочено каменя; був бо великий дуже.» (Марка 16:4 – переклад П. Куліша)

На третю неділю після Великодня Церква згадує ранкову подорож Жінок Мирносиць до гробу Господнього. Ми, що три рази ходимо навколо церкви в ніч на Великдень представлямо тих благоженних Жінок - а вони представляють Церкву, яка постійно шукає присутності Господа і завжди виходить із темряви у славне світло і радість!

Ця подорож було не простою для тих дорогих Пань. Коли вони вийшли то було ще темно. Вони могли легко стати жертвами для злодіїв, які могли б ограбити їх від пахощів, яких вони несли для завершення обряду

“But when they looked up, they saw that the stone had been rolled away—for it was very large” (Mark 16:4)

On the third Sunday after Pascha the Church remembers the early-morning journey of the Myrrh-bearing Women to the tomb of Our Lord. We who walk thrice around the Church on the night of Pascha represent those blessed Women – and they represent the Church which continually seeks the Presence of the Lord and always emerges from darkness into glorious light and joy!

It was not an easy journey for those dear Ladies. It was still dark when they left and they could have been easy prey for thieves who could have robbed them of the spices they bore for the

поховання, щоб продати їх недобросовісним торговцям. Та ще було й питання: хто ж відвалить їм камінь від дверей Гробу? Вони бачили, як його закотили на місце і знали, що є й печатка покладена на нього. А були також сторожі, що мали дивитися за тим, щоб жодний ревний учень не міг вкрасти тіло а потім твердити, що Вчитель воскрес.

Уявіть собі їхній подив, коли вони виявили, що камінь вже відвалений! І не було в полі зору охоронця теж! Що трапилося? Євангелист Марко описує цю подію таким чином. Він починає з питання Жінок: «Хто відкотить нам каменя від дверей гробу?» Він продовжує: «І поглянувши, побачили, що відкочено каменя; був бо великий дуже».

Ось це звучить якось дивно! Слова «був бо великий дуже», можливо й мали б якийсь сенс, як пояснення про турботу жінок. Бо ж коли б камінь був не дуже великий, то можливо, вони б могли і самі відкотити його. А тоді б зовсім просто було їм зайти до гробу і завершити своє діло любові й обов'язку, цебто закінчити підготовку Тіла для поховання. Вони не мали змогу це виконати після смерті Господа на Хресті бо ж заходила субота.

Але здається, що камінь був не так вже й страшно важкий бо ж цей же Євангелист написав кілька фраз раніше, що Йосип із Ариматеї, закотив його на місце (це було б уздовж канавки врізаної в камінь біля підніжжя отвору Гробу) - мабуть сам без жодної помочі. Якщо він був в змозі зробити це сам, то декілька жінок безумовно змогли б це ж саме виконати.

Помістити цю фразу *після* заяви, що жінки «поглянувши, побачили, що відкочено каменя» вносить дисонанс. Сполучник «кай» («і» або «а»), здавалося б, більш відповідав,

rites of burial to sell them to unscrupulous merchants. And there was the troubling question: who would roll away the stone from the Tomb? They had seen it rolled into place and knew that there was a seal placed on it. There were also guards watching to prevent a zealous disciple from stealing the Body and pretending that the Master had risen.

Imagine their surprise when they found that the stone was already rolled away! And there was no guard in sight either! What happened? Mark the Evangelist describes the event thus. He begins with their question: “Who will roll away the stone from the door of the Tomb for us?” He goes on to say: “But when they looked up, they saw that the stone had been rolled away—for it was very large”.

Now that is a strange way to put it! The words “for it was very large” may have made some sense as an explanation for the anxiety of the Women. If the stone was not very large perhaps they might have been able to roll it away themselves. Then it would have been an easy matter for them to go into the Tomb to do their work of love and duty and complete the preparation of the Body for entombment. They had not been able to do that after the Lord’s death upon the Cross since the Sabbath was upon them.

But it seems that the stone was not so terrifically heavy, for the same Evangelist has written a few sentences earlier that Joseph of Arimathea rolled the stone into place (this would have been along a groove cut into the stone at the foot of the opening of the Tomb) – apparently singlehandedly. If he has been able to do it by himself then a few women should certainly have been able to do it.

To place this phrase *after* the statement about the Women looking up and seeing that the

ніж «гар» («бо» або «тому що») у грецькому оригіналі. Насправді це саме так і передають деякі переклади, щоб ця фраза не виділялася так дразливо. (В такому передає це переклад Митрополита Іларіона). Сполучник «а» дає розуміння, що розмір каменя робить його переміщення більшим чудом.

Але є вагома підстава для такого вислову Марка. Не потрібно було відкочувати каменя для того, щоб Воскреслий Господь вийшов з Гробу - а потім він був би він відкритий і для жінок. Ісусові ж цього не треба було. Пам'ятайте, що в одному з його з'явлень після Свого Воскресення Він появився серед Його учнів, які сиділи в приміщенні, *де двері були замкнені!* (Івана 20:19). Ймовірно, розказуючи про те же з'явлення, Євангелист Лука пише, що Господь наш, щоб показати, що Він - не привид, що міг би пройти таким чином через закриті двері, попросив щонебудь поїсти, а потім і з'їв перед Своїми здивованими Учениками (Луки 24:41-43).

Камінь був відвалений для Жінок для того, щоб вони могли бачити, що Гріб - порожній! Він для *них* був відвалений. Тоді їх очі могли б побачити чудо порожнього Гробу і їхні серця могли б повірити в Господню перемогу над смертю – за все людство.

Сьогодні ми теж радіємо над порожнім Гробом. Щороку віруючі збираються перед Ним у Єрусалимі в Велику Суботу і отримують щорічне чудо Благодатного вогню, який спонтанно запалює свічки всередині - і іноді навіть зовні - Гробу, як свідчення про чудесну перемогу Господа - «Світло від Світла» - над смертю.

І ми молимося, щоб наші серця могли стати ще більш відкритими, щоб прийняти в себе Воскреслого Господа силою і благодаттю Святого Духа, Якого Він послав на Своїх

stone had already been rolled away - is odd. The conjunction “kai” (“and”) would seem to be more suitable than “gar” (“for” or “because”), as the Greek text puts it. In fact that is exactly the way some translations render it so it would not stand out so jarringly. “And” would indicate that the size of the stone made its displacement an even greater miracle.

But there is a good reason for Mark to write as he does. There was no need to roll away the stone in order for the Risen Lord to emerge from the Tomb – and then it would be open for the Women to come in. Jesus did not need that. Remember that in one of His Resurrection appearances He appeared in the midst of His disciples who were sitting - in a room where *the doors were locked!* (John 20:19). Probably referring to this same appearance, the Evangelist Luke says that our Lord, to show that He was not a phantom Who could pass thus through closed doors, asked for something to eat and then ate before His amazed disciples (Luke 24:41-43).

The stone was rolled away for the Women *so that they could see that the Tomb was empty!* It was rolled away for *them*. Their eyes could then see the miracle of the empty Tomb and their hearts could believe in the Lord's triumph over death – on behalf of all mankind.

Today we too rejoice over the empty Tomb. Each year the faithful gather before it in Jerusalem on Holy Saturday and receive the annual miracle of the Holy Fire which spontaneously lights the candles inside - and sometimes even outside – the Tomb, attesting to the miraculous victory over death by the Lord, Who is “the Light of Light”.

And we pray that our hearts might become ever more open to receive the Risen Lord into them by the power and grace of the Holy Spirit Whom

Учеників, як Вогненні Язики після Свого Вознесіння і сидіння Праворуч Отця.

Хай же й ми, що турбуємось про камені, які повинні бути відвалений для нас, щоб ми виконували діла Господні, нагадуємо про хоробрість, любов, віру і надію Мироносиць. Просуваючись вперед у вірі і ми побачимо, що камінь - відвалений, і ми зустрінемо Воскреслого Господа в добрих ділах, якми ми чинимо, і хороших слова, яких ми промовляємо в ім'я Його, Його ж силою, любов'ю та милосердям. Амінь.

He sent upon His disciples as Tongues of Fire after His Ascension to the Right Hand of the Father.

May we too, as we fret about the stones that must be rolled away for us to do Lord's work, recall the courage, love, faith and hope of the Myrrhbearers. As we move forward in faith we too shall find that stone has been rolled away and we shall encounter the Risen Lord in the good works that we do and the good words that we speak in His Name, by His power, love and mercy. Amen.